

עניין בעל חשיבות עליונה

צה"ל לא עונה לך, מותק

רקנה את סיפרו של דוש. ספר המדליק — על עישון ואנשים.
זה ספר הומוריסטי על בעיה רצינית. בלי הטפה. בלי שאננות. בלי היסטוריה. בלי היסטוריה. בלי סטטיסטיקה ובלי הפחדות. ספר סיפורים אישיים של מעשן ותיק מאוד, שאמר לי כי אחרי

בהתחלה הם רק כתבו על קופסות הסיגריות, באופן לגמרי תרבותי, שמישררדיהבריות מודיע כי העישון מויק לבריאות. בסדר גמור. הוגן. הם סיפקו לי את האינפורמציה ונתנו לי אפשרות להחליט אם אני רוצה להויק לבריאותי או לא. אחר כך הם עשו תוכניות טלוויזיה מיוחדות והראו לי צילומי צבע של ריאות ברממות והפחירו אותי עד מוות, ושוב אמרו לי בטלוויזיה ובדיו ובקול שהעישון יגרום לי התקף לב. סרטן ומחלות קשות אחרות. גם כן בסדר. זה התפקיד שלהם. כמו שלי יש זכות לעשן, ככה להם יש זכות להגיד לי שזה לא בריא. הוגן. אבל ההגנות שלהם נגמרה לגמרי, כשהביאו את הברוק שילרס הזאת. שכל הזמן חופפת לעצמה את השערות שלה ומוציאה מפייה מילים אינטיגנטיות כמו "פיחס" ו"איחס" ו"יאק", ובכל המילים האלה היא מתכוונת אליי. רעי לך. גברת שילרס הצעירה, שגם את פיחס ואיחס ויאק, אני זוכרת אותך לפני שלוש שנים ילדה רק, יפה ועדינה, ותיראי איך את נראית עכשיו? — שמנה. מפותמת. בעלת פרצוף פרה ולקסיקון של רבילית. אז את לא תגידו עליי פיחס. את שומעת?

שם איזה נתונים צריך כדי לקבל רחיית שרות לשנה לבן שלהם. מה עושים וכמה זמן זה לוקח. בקונסוליה אמרו להם שהכי טוב זה לברר את הפרטים האלה בארץ. ומאחר והחבר שלי, האבא של שבוע בישראל, הוא החליט לשמוע בקול הקונסוליה ולברר בארץ. בקונסוליה ציידו אותו במיספר טלפון בתל-אביב, ואמרו לו שבתלפון הזה יש התשובות לכל השאלות.

ידידי הגיע ארצה, וכבר באותו יום הוא טילפן למיספר 616830. אבל היה תפוס. במשך אותו היום הוא טילפן עוד פעמיים, ושוב היה תפוס ובסוף כשוכבר לא היה תפוס. לא היתה תשובה, כי בטח הלכו הביתה. למחרת טילפן ידידי שוב לי 616830. כעשר פעמים, שבחלקם היה תפוס ובחלק השני לא היתה תשובה. אבל ידידי לא נפל כרוחו, והמשיך להתקשר. עד שביום הרביעי לשהותו בארץ (מתוך שיבעה ימים) הוא השיג את השיחה. הבחורה הנחמדה שבי 616830 אמרה לו, שמאוד חבל שהוא הגיע רווק אליה, כי למעשה, את התשובות לשאלות שלו הוא יוכל לקבל רק בטלפון מס' 616810. ידידי אמר תודה, ומייד טילפן למיספר החדש. גם שם היה קצת תפוס, אבל עוד באותו היום הוא השיג את המיספר. ושם... אמרו לו מייד שהוא צריך לטלפן לי 616811.

הפעם זה הלך בקלות יחסית. שניים-שלושה נסיונות והופ — עונים. מה, מה בדיוק אתה רוצה? שאלו אותו. הוא הסביר, ומייד אמרו לו שהוא צריך לפנות לגברת עליוה. כי רק היא יודעת את כל התשובות לשאלות שלו. מיספר הטלפון של הגברת עליוה הוא, כמובן, 692029. עוד שעה וחצי של נסיונות. וכבר גברת עליוה על הקו. "איפה אני יכול לברר פרטים בקשר לרחיית השרות של בני, שנמצא כרגע בארצות-הברית בגלל השבתון של הוריו?" שואל ידידי את הגברת עליוה, כבר קצת בחוסר סבלנות, אבל עדיין בנימוס רב. "הכי טוב שתברר את זה בקונסוליה הישראלית בארצות-הברית", עונה לו גברת עליוה. "אבל בקונסוליה הישראלית בארצות-הברית אמרו לי שהכי טוב לברר את זה כאן, אצלכם." אמר ידידי המותש. "זה לא יכול להיות, שכך אמרו לך בקונסוליה", אומרת לו גברת עליוה. ידידי אמר, "תודה רבה" וסגר את הטלפון. באופן מידי הוא נזכר בטרוםפלדור, שאמר, "טוב למות בעד ארצנו". כבר אז הוא הבין, הטרוםפלדור הזה, שלחיות פה זה לא קל.

ידידי נסע בחזרה לביתו הזמני בארצות-הברית. אם במקרה, משהו מלישכת-הגיוס קורא עכשיו את הקטע הזה, אנא הודיעו לי מה צריך לעשות כדי לדחות את השרות של הבחור (שנולד ב-30.10.69). ואני אעביר לידידי בארצות-הברית את התשובה. תודה.

הסתכל עליו אחד השיכורים וענה: "כשהטבע הוא חמור, הוא שותה מים. אם הטבע היה חכם, בטוח שהיה שותה את הוויסקי". נו, אז איפה המוסר-השכל? הנה הוא: אם אין לכם סטייק-פילה לתת לחיות שלכם — תנו להם דוגלי.

דניאלה שמי

לאשכנזים בלבד

לפני שייגמרו דוברי ומכני היידיש בארץ, החליט תיאטרון הבימה לעשות מחווה לתיי אטרון היידיש ולהקדיש לו שבוע ימים. בשבוע הזה, שבין ה-17 בינואר 1987, אפשר יהיה לראות את הסרט הדיבוק, את המלך ליר היהודי את אידל מיטן פידל, טוביה החולב, שדות ירוקים, שתי אחיות, אלוהים אדם ושטן, רוב הסרטים ביידיש ובתרגום לאנגלית. מלבד הסרטים תוצג באותו שבוע כמה פעמים ההצגה מירלה אפרת ביידיש. כן יהיה בהבימה מופע של שירים והומור מהתיאטרון היידי בהשתתפות מיטב אמניישראל, וכן מספשת. שיוקדש לתרבות היידיש, ערכי-ערכ היו כמה מופעי זמר ביידיש וכן תצוגה על תולדות תיאטרון היידיש במרכזים השונים. רוב האירועים בחינם אין כסף, והתאריכים וזמני הקרנת-הסרטים יפורסמו בעיתונים ועל לוחות-המודעות.

פינת בן-יהודה

בשבוע שעבר התעסקנו בענייני גברים, אז הפעם, כדי שלא תגידו עליי כל מיני דברים, הנה כמה ענייני נשים:
פאייטים — ננצנים
אפליקציה — מעשית עלית
אזר — משלפת
סקוצ'ברייט — משופה

אני, באופן אישי, גם בעד דוגלי וגם בעד בעלי-חיים מכל סוג ומין (לא כולל עכברים), ובכל זאת אני לא יכולה שלא להיזכר בספור הזה על פנישת-הגמילה של חבורת אלכוהוליסטים מנחה-הפגישה החליט להראות לאלכוהוליסטים שאלכוהול הוא רעל, ושבעלי-החיים יודעים את זה. הוא הביא לאולם-ההרצאות חמור אחד ושני דליים. כדלי אחד שם מים וכדלי השני שם וויסקי. שיחרר את החמור, שהריח את שני הדליים, ומייד גמע מתוך דלי המים. "אתם רואים", אמר להם המרצה, "הטבע יודע מה טוב."

כתיבת הספר הוא התחיל לעבוד על הגמילה שלו. אבל אני לא מאמינה. ספר המדליק, הוצאת כינרת, מחיר 18 שקלים. אני כבר קניתי שלושה ספרים במתנה. מתקבל טוב מאוד.

פינת החי

לקחו אנשי החברה כמה שקים. נסעו לספארי, ורקו לזאבים ולצבועים כמה שקים וחשבו איך לשכנע אותם שהקודמה נראית בדיוק כמו מה

חברת דוגלי, המאכילה את חיות-הבית שלנו בשנים האחרונות, החליטה, כנראה, שמהתיאבון של הקטנים האלה היא לא יכולה להיבנות, חשבו

הזאבים (למעלה) והצבוע (משמאל) אוכלים אנשי חברת דוגלי שהכי כדאי להם לשכנע את שוכני הספארי, שיש להם תיאבון ממש בלי עין הרע, לאכול מתוצרתם.